

figtmæssigt for Driften, at der aabnes Afgang for ældre Mænd i de anførte Stillinger til at udtræde af Tjenesten med Pension forinden det fyldte 70de Leveaar.

Ændringsforslagene Nr. 25 og 27 tilføjte at forkorte Tidsfristen for Fremlæggelse af Lovforslag om de Regler, som skulle lægges til Grund for Fastsættelsen af Takster m. m. samt Forslag til Lov om Foranstaltninger for at sikre Ordenen paa Banerne, samt betrygge disses Sikkerhed. Flertallet kan ikke antage, at der skulde være nogen Nødvendighed for at udskyde Fremlæggelse af disse Forslag længere end 2 Aar.

Ændringsforslag Nr. 26 er Redaktionsændring.

Ændringsforslag Nr. 28 søger sin Berettigelse i den store finansielle Betydning, Statsbanedriften har for Statskassen og derved tillige for Behandlingen af Finanslovforslaget.

Beretningen om Driften af Statsbanerne i Driftsaaret 1890—91 er først kommen Udvalget i Hænde, efter at ovenstaaende Ændringsforslag vare behandlede og vedtagne.

Et Mindretal (Harald Jensen) kan i alt væsentligt slutte sig til Flertallet, men finder dog Anledning til følgende Bemærkninger:

De Lønfatser, som Udvalgets Flertal har fastsat for det underordnede Personale, er med en enkelt Undtagelse de samme, som nu gælde, og som have haft Hævd i en Aar-

række. Fra det underordnede Personale har der ofte været fremsat Klage over for ringe Løn i Forhold til den ofte meget lange Arbejdstid, og naar henses til, at Livsfordenighederne ere i stadig Stigen, kan det ikke siges, at Klagerne savne Grund. Mindretallet finder derfor at burde benytte Lejligheden til at forsøge, hvorvidt det er muligt at skaffe det underordnede Personale et Lønningstillæg og en noget højere Pension, og stiller i Henhold hertil nedenstaaende Underændrings- og Ændringsforslag, som det forbeholder sig hyderligere at motivere ved Lovforslagets 2den Behandling.

Udvalgets Mindretal (Aaberg, Gad og Hammerich) kan ligesom Flertallet henholde sig til sin i Fjor afgivne Betænkning, hvad Statsbanedriftens Forhold i Almindelighed angaar. Paa Grund af den den Gang umiddelbart forestaaende Afslutning af Rigsdagssamlingen 1890—91 maatte vi nøjes med de ommeldte Betragtninger; der var ikke levet os Tid til at udarbejde Ændringer til Regeringsforslaget, endnu mindre til at give vore Tanker i saa Henseende om muligt en Stikkelse, saa at Ændringsforslagene tillige vilde være en Smødekomen mod Flertallet, der kunde lette en Overenskomst og derved forberede Lovforslagets endelige Ophøjelse til Lov. Saa snart derfor Lovforslaget i indværende Rigsdagssamling paa ny af Indenrigsministeren var blevet forelagt for Folketinget og af dette henvist til Behandling af det samme Udvalg som tidligere, besluttede vi at tage under Overvejelse, hvorvidt vi maatte se os i Stand til paa oven anthuede Maade at fuldstændiggøre vor Del af den i Fjor fremkomne Betænkning.

At slutte os til selve Princippet i Flertallets Ordningsforslag, for saa vidt vi forstaa at bedømme samme, er os umuligt af den simple Grund, at Forslaget forekommer os at være en Ombæltning af det bestaaende og ikke en Reform, at organisere en uheldig